

HEJ!

SERIOZNÍ BULVÁRNÍ SVATEBNÍ NOVINY

25. září 2021 / 4. sobota v mezidobí

první a (snad) poslední vydání

cena: k nezaplacení

Na počátku bylo slovo, a to slovo bylo „ano“... aneb jak to bylo s počátkem svátosti manželství, jehož jste dnes mnozí svědky

Právě držíte v rukách svatební noviny, které vám mají přiblížit jeden z největších životních kroků Péti a Mateje. Podrobnosti ohledně jejich velkého dne jsou však zlomkem informací, jež tyto noviny obsahují. Dozvíte se mnohé o tom, co tomuto kroku předcházelo, kdo stojí za tím, že se jejich cesty jednoho dne střetly a za jakých okolností se tak stalo. Nechybí pikantnosti ze života novomanželů a bližší seznámení s prostředím, ve kterém se vše odehrává. V příloze naleznete navíc rozhovory s novomanželi a tajemnou osobou, která poslechla svůj vnitřní hlas a rozhodla se Péťu a Maťka seznámit.

Zároveň si můžete tyto noviny odnést jako vzpomínku na svatbu, pokud se obáváte, že si druhý den nic pamatovat nebudete.

Nebojte, ochranka u vchodu Vás prohledávat nebude :)

Takže kdo chce podhalit více z tajemného příběhu „*Jak Matej potkal Peťku a byla z toho svatba*“, necht' čte dál!

Dovolte nám poděkovat za Vaši přítomnost na svatbě a za všechnu psychickou i materiální podporu, kterou jste novomanželům poskytli a poskytujete!

MÍSTA A ČASY ANEB CO NEZMEŠKAT

Svatební obřad

Kostel sv. Ignáce z Loyoly
Karlovo náměstí
Praha 2
14:00

Svatební hostina

Restaurace Café Farms
Drahelická 60, Nymburk
18:00

Svatební oslava

Restaurace Café Farms
Drahelická 60, Nymburk
19:00

SVATEBNÍ MENU

POLÉVKA

knedličková polévka

HLAVNÍ CHOD

svíčková na smetaně, houskový knedlík

DEZERT

dort Gustav Mahler

(vysvětlení názvu dortu je součástí Pétiny
odpovědi na otázku *Jak to všechno začalo?*
v rozhovoru na str. 7)

SEZNAMTE SE

Pěťa

Pěťa se narodila v Praze dne 26. září roku 1993. Ano, čtete dobře. Den svatby je pro ni nejen prvním dnem v manželství, ale také posledním dnem jejího 27. roku života. Osobně se moc těší na to, že jí k jejím 28. narozeninám bude moci Matko popřát slovy: „Vše nejlepší k narozeninám, moje drahá ženuško!“ A také nezakrývá radost z toho, že už bude přijímat gratulace s novým příjmením, které se dle jejích slov náramně hodí ke jmenům, které už mají vybrané pro případ, že se jim narodí synové. „No uznejte sami – Karel Paulovič nebo Gustav Paulovič – to zní jako jména umělců!“ dodává sympatická vychovatelka a výtvarnice, vystudovaná učitelka výtvarné výchovy, která nezapře uměleckou duši. Byť studovala výtvarné umění, její největší láskou a vášní je hudba, která v jejím životě hraje důležitou roli. Věří v Platónův výrok, že „hudba a rytmus nacházejí cestu k nejskrytějším místům duše“. Není tedy náhodou, že za vznikem známosti novopečených manželů stála mimo jiné hudba, která je stále provází. „Hudbu na svatbu jsem měla vybranou dřív než ženicha!“ směje se a doufá, že hudbu svatebčané také ocení a hrdě podotýká, že o hudební produkci na večerní zábavu se postarali její rodiče s kapelou Proč Ne.

Matko

Vzhledem k tomu, že se Matej narodil 19. srpna roku 1992 v Československu, cítil jako křivdu, že se při vyplňování žádosti o osvědčení potvrzující splnění podmínek k uzavření sňatku, musel uvádět jako cizinec a vyplňovat formuláře navíc. Ovšem hned ho rozradostnilo vědomí, že konečně jeho rodiče budou mít doma vysněnou Peťku, jak se měl právě on jmenovat, kdyby se narodil jako holčička. Jediné, co mohlo rodičům později připomínat touhu po dcerce Peťce byly dlouhé kadeře, které si Matko jednou zapletl do copu a poté ustříhl. Chuť zkusit si nosit copánek byla jediná motivace, proč si nechal v pubertě dlouhou kštici narůst. Jinak ale převažovaly klučičí zájmy, které ho neopustily dodnes – neustálá potřeba něco montovat, rozebírat, skládat, vylepšovat a zkoumat. Už jako tříletý chlapeček prokázal nesmírný technický talent a vysokou inteligenci, když přinesl do školky diodu a na otázku udivené učitelky „Čo to je?“ odpověděl protiotázkou: „Ty nevieš, čo je to dióda?“ A se stejnou otázkou napálil i technicky antitalentovanou novomanželku ještě před zásnubami. Naštěstí to Peťka vzala nakonec s humorem a šikovnému filmovému animátorovi z Blavy řekla později své „ano“.

PROČ SVATBA V KOSTELE?

Asi jste již někteří zaregistrovali, že místo slova svatba je v úvodním článku použit termín „svátost manželství“. Mladí novomanželé totiž uzavřeli církevní sňatek, který se oproti civilnímu sňatku liší nejen přídavným jménem před slovem sňatek a místem, kde je uzavřen. Nejde jen o to, že sňatek je uzavřen v kostele a oddávajícím je namísto úředníka kněz, místo v saku je v bílém rouchu a na krku má místo medaile štolu (pozor, neplést s vánoční štolou!). Církevní sňatek má oproti civilnímu trochu jiný význam a jinak vypadá i jeho průběh. Tady je podrobnější přehled rozdílů:

Co je u církevního sňatku jinak

1) Délka - *církevní sňatek lze slavit jako součást mše svaté nebo bez ní, kdy se uskuteční jen samotný obřad, to si snoubenci určují sami. Vzhledem ale k tomu, že jsou Pěta s Matkem praktikující věřící, rozhodli se pro mši, takže celý průběh uzavření sňatku je asi třikrát delší než na úřadě. Vzhledem k velikosti kostela a počtu lavic však všichni svatebčané mají možnost přitom sedět a ti, kteří se začnou během mše svaté cítit nesví, jelikož jim to nic neříká, mají možnost se uklidnit alespoň pozorováním krásné architektury a oltářních obrazů či poslechem varhanní hudby.*

2) Význam - *církevní sňatek je v katolické církvi považován za svátost (stejně jako např. svátost křtu, biřmování, svátost kněžství atd.), což znamená, že je to důležitý obřad ustanovený samotným Ježíšem, jež skrze symboly vyjadřuje neviditelnou milost Boží. Manželé se tak skrze svátost manželství mají stát obrazem neporušitelného spojení Krista a církve a tuto svátost neuděluje kněz, ale manželé si ji udělují navzájem.*

3) Podmínky – *podmínkou je, aby alespoň jeden z páru byl pokřtěným katolíkem a aby oba byli svobodní. Je také povinnost absolvovat přípravu s knězem a případně i s jiným manželským párem, která bude sestávat alespoň ze šesti setkání a budou probírána příslušná témata dle daných předpisů (v jiných diecézích mimo Prahu se vyžaduje i osm setkání!).*

4) Nerozlučitelnost – *samozřejmě jednou z největších (ne)výhod je to, že svátost manželství je nezrušitelná, takže manželé se nemohou rozvést. Všichni jistě někdy slyšeli ten známý Ježíšův výrok: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ Je tu ovšem možnost sňatek anulovat, což je ale tak*

zdlouhavý a nepříjemný proces, že se církevní právníci, kněží, pároví terapeuti, lidé kolem a samotní manželé snaží vynaložit opravdu hodně sil k záchraně manželství. V krajním případě žijí odloučeně v tzv. odluce. Prosíme všechny o podporu a modlitby, aby k ničemu takovému nemuselo nikdy dojít. ☺

5) Dvojitá byrokracie – snoubenci musí oběhat matriční úřad a nejednu farní matriku, protože byť se nejedná o civilní sňatek, musí se o tom informovat i stát a ne jen církev. Takže v případě Mateje a Péti museli vyplnit dokumenty na matrice příslušného městského úřadu, poté si vyžádali potvrzení oddávajícího kněze, aby ho zaslal na matriku městského úřadu, tam si vyzvedli osvědčení o splnění podmínek k uzavření sňatku, potom museli vyzvednout křestní listy ve svých rodných farnostech, Péta navíc musela žádat o propuštění (licenci) od domovské farnosti v Nymburce, k tomu si pak museli vzít potvrzení o předmanželské přípravě od kněží, kteří je připravovali, a zanést to na farní matriku v kostele, kde se koná svatba a tam vyplnit příslušné církevní dokumenty. Snoubenci se shodují, že to byla celkem slušná zkouška vztahu vydržet takový byrokratický maraton... Ale jak vidíte, dá se to. ☺

DŮLEŽITÉ OSOBY NA SVATBĚ

Verča - svědkyně nevěsty a milovnice koček, s Pétou se znají od školky, takže téměř 24 let (!), prožily spolu nejen mateřskou, ale i základní školu, kde seděly 9 let spolu v jedné lavici

Marek - svědek ženicha a zároveň ženichův bratr, takže se znají celý Matejův život, tzn. 29 let! Momentálně žije a pracuje v Irsku a je hrdým otcem dvou synů - Matúška a Petříčka

Roman - otec nevěsty, podnikatel a rocker v jednom, kytarista, frontman a příležitostný skladatel kapeli Proč Ne, která zajišťuje hudbu k tanci

Igor - otec ženicha, milovník cyklistiky, hor, piva a country hudby, nadšený hráč na mandolínu, avšak jestli se dnes odváží zahrát, se uvidí..

Iveta - maminka nevěsty, talentovaná zpěvačka v kapele Proč Ne a také učitelka v mateřské škole, kde trénuje celý život trpělivost na vnoučátka

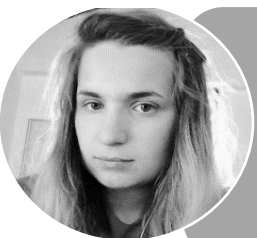
Marcela - maminka ženicha, milovnice Francie plyně hovořící francouzsky a skvělá kuchařka - na hostině můžete ochutnat její lokše s mákem a povídly, pokud tedy ještě nějaké zbyly...

Jenda - kněz, jezuita a teolog, milovník japonských čajů, indických jídel a asijské kinematografie, duchovní podpora novomanželů a jejich osobní průvodce po Olomouci, kde momentálně působí

Michal - kněz, psychoterapeut a řidič převážně nočních linek autobusů MHD, milovník Itálie, vlaků, autobusů, dobré kávy a jídla, jehož heslem je: bez vína není život!..a právě víno a především život miluje nejvíce

Maruška - kamarádka novomanželů, která jejich osudy svedla dohromady... více o tom, jak se to stalo, se dozvíte na dalších stranách

Tomáš - kamarád novomanželů a dnešní moderátor, jehož si kvůli jeho příjmení a brýlím občas pletou se samotným biskupem Tomášem Holubem, kariéru biskupa však zatím nezvažuje...

V následujícím krátkém rozhovoru s dlouhými odpověďmi se dozvíte vše o dvou klíčových momentech vztahu dnešních novomanželů. Odpovědi jsme získali vždy ve dvou interpretacích. Obě jsou zcela autentické a bez redakčních úprav!

1) JAK TO VŠECHNO ZAČALO?

Péťa: Vše začalo tím, že jsem asi po dvou letech potkala Marušku Vítkovou, která si mě po posledním setkání pamatovala jako kandidátku v klášteře. Začala se mě vyptávat, jak se mám, zda už neuvažuji o životě v klášteře a jak chci žít dál. Pak vyprávěla ona a mě došlo, že to je ta správná holka plná odvahy a kreativity, která by mi mohla pomoci natočit videoklip pro tátovu písničku. No a Marušku napadlo, že by nám s tím mohl pomoci i jeden kamarád, který studoval filmovou školu. Ten nakonec nemohl, ale Marušku zaplavila další vlna kreativity a nahrála se mnou rozhovor na Spotify, kde mluvím o tom, jak jsem se dostala k víře a do kláštera. S úpravou zvuku už nám ten kamarád pak pomoci mohl. Jelikož mi podle fotky přišel sympatický a pěkný, Maruška neváhala a dala mu na mě kontakt. Po pár dnech se mi ozval a týden na to už jsme měli první rande. Vůbec jsem ale nečekala, že by z toho mohlo být něco víc než přátelství, v dohazované vztahy už jsem nevěřila a upřímně mě Maruška i vyděsila definicí „hodný křesťanský kluk“. Čekala jsem nějakého nudného suchara, ale opak byl pravdou. O necelý týden později už jsem byla u něj na bytě na druhé návštěvě a on mi dal na uši svoje úžasná planárně-magnetická sluchátka. V nich člověk slyší zvuk tak čistě a mocně, že je těžké z toho neupadnout do extáze, jak se mi to stávalo i u poslechu živé hudby. Když mi řekl, ať si vyberu, co chci slyšet a následně mi na mé přání pustil IV. větu z Mahlerovy 9. symfonie, padla jsem do takové extáze, že jsem si ani pořádně neuvědomila, že jsem Maťka v tom vytržení políbila! No a na počest tohoto okamžiku je část partitury Mahlerovy 9. symfonie na svatebním dortu.

Maťko: Asi týždeň sme sa spolu bavili ako takí kamaráti. Stále hovorila o svojej vášni k hudbe a k Mahlerovi a ja o svojich kvalitných planárnomagnetických slúchatkách s prenosnou Dragonfly Red zvukovkou a o tom, ako jej toho Mahlera jedného dňa na nich pustím. Keď sa tak po týždni konečne stalo a pustil som jej obľúbenú časť symfónie, bolo pre mňa neskutočne fascinujúce, ako to celé prežíva. Následne ma od celého úžasu pobožkala.

2) JAK PROBĚHLO NAŠE ZASNOUBENÍ?

Péťa: Zásnuby jsem čekala na sv. Valentýna, protože o průběhu toho, jak budeme slavit svátek zamilovaných a oslavíme památku tohoto světce, jsem od Mateje pořád slyšela. Neustále řešil, kam půjdeme, co budeme dělat, kde slavit mši svatou atd., takže mi to bylo hned jasné. Zvlášť když vymýšlel ty nejromantičtější scénáře. Mluvil o tom už minimálně od půlky ledna. Jenže na přelomu ledna a února se stalo něco, co nikdo z nás neočekával. 1. února mi volal jeden kamarád, že se prý obává, že má zřejmě nevléčitelnou nemoc a znělo to dost děsivě. Neudržela jsem slzy. Maťko se mě snažil všemožně utěšit, ale ani nadcházející ráno, dne 2. února, jsem na to nemohla přestat myslet bez velkého smutku. On se na můj utrápený výraz nemohl dívat a tak okamžitě poklekl v pyžamu před postel, vytáhl z nočního stolku krabičku s prstýnkem a odvážně mě požádal o ruku. S nadšením jsem souhlasila a zároveň si i oddychla, že je to takové spontánní a ne kýčovitě jako by to bylo na Valentýna na vyšehradské skále u západu slunce. Večer mě doma čekala romantická večeře při poslechu Mahlerovy 8. symfonie, kterou Mahler napsal pro svou ženu jako vyznání lásky a oslavu ženství, takže to bylo hluboce symbolické! To se Maťkovi fakt povedlo! K večeři objednal mé milované sushi, já donesla výborné francouzské červené víno a povečeřeli jsme za přítomnosti omamné vůně lilií. Ty navíc Maťko koupil zcela intuitivně, neboť nemohl tušit, jaké jsou mé oblíbené květiny, nikdy jsem to téma nenadhodila. Bylo to dokonalé!

Maťko: Plánoval som to na Valentína (česky Valentýna) ale prsteň mi prišiel už skôr. Nakoniec sa prvého Februára obávala o svojho kamaráta, ktorý mal nejaké zdravotné komplikácie, či nemal nejakú vážnu chorobu. Prišla mi smutná, tak som ju chcel rozveseliť a urobil to spontánne ráno, tak troška skôr, v pyžame. Keď mi povedala svoje áno, vedel som, že to musíme večer poriadne osláviť. Nakoľko to bolo cez týždeň, obidvaja sme museli pracovať. Problém bolo nájsť niekde blízko kyticu kvetov. V Alberte nič nemali a druhý obchod, kde by niečo mali, bol ďaleko na pol hodinu celkového zdržania. Času mi moc neostávalo a vtipné bolo, že keď som vyšiel z toho prvého Alberta, hneď predomnou stálo otvorené kvetinárstvo. A čo je ešte vtipnejšie, bola tam len jediná krásna kytica lilií, ktorá vyčnievala medzi ostatnými a akoby svojím výzorom sa snažila povedať "vezmi si ma". Keď som prišiel domov, hneď som pustil nejakého Mahlera bez akýchkoľvek vedomostí o tom, čo sa každou piesňou snažil povedať. To, čo hralo keď prišla domov, bola buď čistá náhoda, alebo božie požehnanie, ktoré celú atmosféru ešte povýšilo. :-)

ZA VŠÍM HLEDEJ ŽENU!

Již několikrát zde bylo zmíněno, že bez Marušky bychom tu dnes nebyli, neboť ona iniciovala setkání novomanželů. Jak se jí to povedlo? Co tomu předcházelo? Čekala Maruška, že se setkání Péti a Mat'ka stane osudovým? Seznamte se s podrobnostmi v exkluzivním rozhovoru, který Maruška Vítková poskytla jen pro Svatební noviny! Na vše podstatné jsme se zeptali za vás!

1) Jak dlouho znáš Pét'u a Mateje? Jak jsi je poznala?

Pét'u znám už asi šest let, potkaly jsme se na jedné akci pořádané spolkem Spirála na Bílé Hoře. Péťa tam tehdy vedla výtvarný workshop a mluvila neuvěřitelně nadšeně o umění. Ukazovala tam i nějaké své obrazy, které namalovala a já jsem si říkala: Ta holka je ale šikovná! Tak jsem se s ní pak dala do řeči. Vyměnily jsme si kontakty a párkrát jsme se ještě potkaly. Byly jsme obě členky česko-německého křesťanského spolku Ackermann-Gemeinde, jehož je Spirála českou mládežnickou odnoží.

Mateje znám oproti Pétě teprve chvíli, necelý rok. Seznámili jsme se loni v říjnu na internetové křesťanské seznamce a třikrát jsme se sešli. Brzy nám bylo jasné, že více než přátelství z toho nebude, ale cítila jsem z něj, že je to super milý človíček, velmi talentovaný na animaci a říkala jsem si, jaká je to škoda, že zrovna člověk jako on je sám.

2) Kdy a proč tě napadlo, že by se ti dva měli seznámit?

To vzniklo spontánně. Právě začátkem října jsem přijela z Regensburgu do Prahy a říkala jsem si, že by bylo fajn opět potkat staré kamarády. Napsala jsem proto Pétě a sešly jsme se. Nakonec z toho vzešla spolupráce na videoklipu pro jejího taťku a tehdy mě napadlo, že by se Péťa s Matkem k sobě hodili. Cítila jsem, že oba jsou velmi kreativní duše, které by šly k sobě dohromady. A natáčení videoklipu se jevílo jako nenápadný způsob, jak je skrze tvůrčí spolupráci seznámit.

3) Napadlo tě, že by z toho mohla být svatba?

Tak napadlo mě, že z toho bude svatba, ale nečekala jsem to takhle rychle! Příjemně mě překvapili, když jsem se od Mateje dozvěděla, že jsou zasnoubení. Byla jsem z toho úplně nadšená, protože je cítit, že Bůh je mezi nimi a s nimi. A z toho může být jen láska.

4) Podařilo se ti dát dohromady i jiný pár?

Ne! Nejsem žádná dohazovačka! Péťa s Maťkem jsou první pár, který jsem dala dohromady. Ale už se mi dvakrát stalo, že jsem také vycítila u jiných dvou kamarádů a kamarádek, že by se k sobě hodili a byli by hezký pár. Po pár měsících se však dali dohromady, takže jsem k tomu ani nemusela nějak přispívat.

5) Co jim přeješ do společného života?

Hlavně zdraví, lásku, a aby měli Boha stále na prvním místě, jako to mají teď. Aby každým dnem rostli ve vztahu, který spolu mají, přeji jim krásné děti a nádhernou společnou budoucnost. Kéž jsou šťastní!

Jediná existující fotografie Marušky s Péťou a Matejem, pořízena mobilním fotoaparátem Samsung u Hamerského rybníka, zachycuje historicky první běh, který spolu jako pár absolvovali. A Marušce se povedlo být u toho! Bohužel není fotografie příliš ostrá. Ovšem běh na pět kilometrů v lednových teplotách ostrý byl, neboť Péťa nasadila vražedné tempo. Jak vidíte, všichni ale přežili a nikdo neutrpěl žádnou újmu na zdraví.

OTÁZKY PRO MAŤKA

1) Byla to láska na první pohled?

Na prvý pohľad úplne nie. Naše prvé rande bolo ale na svätej liturgii u Emauzoch, kde otec Tomáš povedal niečo vtipné a obidvaja sme sa na seba s úsmevom pozreli. Cez rúško síce nebolo moc vidieť, ale na takú nevinnú kamarátsku iskru to pre začiatok stačilo.

2) Co tě na ní zaujalo při prvním rande?

Jej schopnosť komunikácie, veľmi príjemne sa s ňou už od začiatku rozprávalo.

3) Kdy jsi začal uvažovat o zásnubách?

Keď sme si s Peťkou volali cez Vianoce a ukázal som ju aj rodičom cez videohovor. Peťka sa s nimi s úplným nadšením začala rozprávať. Následne sme len tak s mamkou sedeli v obývačke a premýšľal som, či túto tému otvárať alebo nie. Bolo také krátke ticho. Povedal som si, že to je ešte moc skoro a mamka by bola prekvapená. Nakoniec ona sama vstala, odišla do spálne (to nie je spalovňa, ale ložnica) a keď sa vrátila, priniesla mi prsteň po babičke. Spýtal som sa jej, že ako vedela o tom, že nad tým premýšľam. Odpovedala mi: "Intuícia". Tak som sa pousmial a poďakoval. Potom som si povedal, že si Peťka zaslúži lepši a následne som začal hľadať prstene. Chvíľku to trvalo a skoro sa vrátil k tomu jednoduchému a nevinnému, ktorý som mal v ruke.

4) Čím tě doposud Péťa nejvíce pozitivně překvapila?

To, že vie variť aj keď o sebe vravela, že nevie.

5) Čím mě nejvíce negativně překvapila?

Počítače a elektroniku moc nemusí. Aspoň, že moje repráky a slúchatká vie oceniť. :D

6) Jaká byla vaše nejhezčí společná dovolená?

V Olomouci, kedy sa nám podarilo obehať skoro všetky najlepšie kaviarničky a reštaurácie (samozrejme myslené obrazne).

7) Jakým dárkem si myslíš, že jsi udělal Pětě největší radost?

Určite tou bavlnenku taškou s jej vytlačenou kresbou Gustava Mahlera.

8) Jaký dárek od Péti udělal největší radost tobě?

Pyžamo, v ktorom sa veľmi príjemne spí.

9) Jaké oslovení má Péťa nejradši?

Krásniatko, Šťastniatko a Koálka.

OTÁZKY PRO PĚŤU

1) Byla to láska na první pohled?

Spíš na první poslech! Když jsme se seznámili, mluvili jsme hodně o hudbě a Maťko mluvil dost také o svých úžasných planárně-magnetických sluchátkách. Jakmile mi z nich poprvé dopřál poslech Mahlera (šest dní od našeho prvního setkání) umocnilo to romantickou atmosféru a já si uvědomila, že ho nevnímám jen přátelsky... a v té euforii jsem ho políbila 😊 Hudba nás sblížila!

2) Co tě na něm zaujalo při prvním rande?

Že to není žádný suchar, že je komunikativní a vtipný. A že se dokonce dokáže i nahlas zasmát při bohoslužbě v kostele!

3) Kdy jsi začala přemýšlet o zásnubách?

Asi po dvou měsících vztahu, což bylo asi měsíc před Valentýnem a Matej se na něj až nápadně moc připravoval. Přemýšlela jsem, zda by toho byl opravdu schopen požádat mě o ruku už tak brzy a zda bych já byla připravena nabídku přijmout. Nakonec jsem si ale řekla, že přece není na co čekat, takže proč ne? 😊

4) Čím tě doposud Maťko nejvíc pozitivně překvapil?

Tím, že byl tak odvážný a tak brzy mě požádal o ruku a doposud si to nerozmyslel. 😊

5) Čím mě nejvíce negativně překvapil?

Svým zvykem chodit často na poslední chvíli a zvláštní oblibou běhu na krátkou trať za účelem doběhnout autobus, což musím absolvovat s ním. Nesnáším sprinty! :D

6) Jaká byla vaše nejhezčí společná dovolená?

Jednoznačně v Olomouci! Mimo vynikajícího piva jsme si zde vychutnali náš zatím nejlepší živý hudební zážitek – koncert Tata boys!

7) Jakým dárkem si myslíš, že jsi udělala Maťkovi největší radost?

Asi ponožkami s hrdiny Marvel. :D

8) Jaký dárek od Maťka udělal největší radost tobě?

Taška s portrétem Gustava Mahlera, který jsem sama nakreslila.

9) Jaké oslovení má Maťko nejradši?

Zlato, Maťko a Eukalyptík. 😊

FOTOREPORTÁŽ: ZE SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

První společné Vánoce si Pěťa s Maťkem uspořádali už 19. prosince, protože Matej odjížděl trávit své poslední „svobodné“ Vánoce ještě na Slovensko k rodičům. Na snímku vlevo můžete vidět Mateje v jeho novém pyžamu od Peťky (z něhož má Pěťa na hlavě čepičku, kterou Maťko odmítl nosit). Na snímku vpravo je Pěťa s taškou, na níž jí nechal Matej vytisknout její kresbu portrétu Gustava Mahlera. Jak je z fotografie evidentní, dárek jí přinesl velikou radost.

Tento snímek byl pořízen během **zásnubní večeře**. Na stole si můžete povšimnout kytice lilií, kterou Maťko intuitivně vybral v květinářství a Pěťu tímto výběrem ohromil. Taktéž zapůsobil i vybraným pokrmem – okurkové a avokádové sushi bylo to pravé ořechové pro tak významný večer. Nesměla chybět sklenka prvotřídního francouzského vína a vše doplňovala hudba z kvalitní repro soustavy z obývacího pokoje. Na playlistu nebyl nikdo menší než Gustav Mahler.

Poslední dvojice fotografií byla pořízena ve městečku **Stará Turá na Slovensku**, kde žijí Maťkovi přátelé a rodinní známí, kteří Maťka vedli ke křesťanskému způsobu života. Jitka Dúrcová vychovala nejen sedm dětí, ale stihla ušít i nespočet krojů včetně těch staroturjanských svatebních, které snoubenci vyzkoušeli.

Proč právě kostel sv. Ignáce z Loyoly na Karlově náměstí?

První setkání Pěti a Mateje proběhlo právě na Karlově náměstí. Zde si domluvili svou první schůzku. Došlo k tomu v podvečer 10. listopadu nad východem z metra u nákupní galerie Atrium.

Kostel sv. Ignáce z Loyoly je navíc spojen s Pétinými studentskými léty, kdy Pěta patřila do společenství studentů VKH (Vysokoškolského katolického hnutí), soustředěných kolem kostela sv. Ignáce, kde působil jako studentský kaplan Jenda Regner. Toto společenství jí pomohlo v kritickém roce 2013, kdy nastupovala na vysokou školu, znovu objevit víru a vrátit se do katolické církve, od které se roku 2012 na rok distancovala. Později kostel navštěvovala i se sestrami z nedalekého kláštera, do kterého chtěla Pěta vstoupit. Nakonec si ale zvolila místo řádové řehole řeholi manželskou...

Karlovo náměstí je však spojeno i s Matejovou historií. Několik měsíců zde navštěvoval pěvecký sbor při ČVUT, kde nacvičoval svůj tenorový part v Mozartově Requiem. Právě tento fakt vzbudil v Pětě největší zvědavost, která ji vedla k tomu, že chtěla tohoto mladého muže poznat osobně. Zádušní mše neboli Requiem od W. A. Mozarta je totiž osudové dílo, které kdysi v Pětě probudilo víru v Boha.

A ještě poslední spojitost – tentokrát se jménem sv. Ignáce z Loyoly. Pro Pětu i pro Mateje je ignaciánská spiritualita nevyčerpatelným zdrojem inspirace pro duchovní život. Proto si Matej jako svého biřmovacího patrona vybral právě Ignáce, jehož jméno přijme v říjnu spolu se svátostí.

A proč Nymburk?

Nymburk je nejbližším městem u vesnice Vlkava, ze které Pěta pochází. Sice vesnice už leží v okrese Mladá Boleslav, ale je blíže k městu Nymburk, takže na kroužky, nákupy, nebo k lékaři vyplatilo jezdit právě tam. V Nymburce v malém domku v Hradební ulici dokonce strávila malá Pěta s rodinou první rok svého života. V Nymburce nyní žije a pracuje její maminka. Nejhezčí vzpomínky má Pěta na dobu, kdy do Nymburka dojížděla spolu s Verčou (svědkyní) do základní umělecké školy na výtvarný kroužek. Její pozdější směřování k výtvarné pedagogice významně ovlivnil pan učitel Jiří Černý, díky němuž se dostala v 17 letech k zajímavé nabídce, aby namalovala oltářní obraz do zrekonstruované kaple sv. Jana Nepomuckého, který je v kapli k vidění dodnes.

V roce 2015 se na nymburské faře seznámila s Michalem, který zde tehdy působil půlroku ještě coby jáhen. Na faru byla pozvána spolu s dalšími kamarády z Vlkavy a Michal trochu šokoval svou velkou vášní k autobusům a vlakům. Vedle nápisů z autobusů měl Michal na faře třeba volant nebo sedačku řidiče autobusu, kterou měl u pracovního stolu místo běžné židle.

Nymburk se stal místem i jiné přelomové události – koncem července tohoto roku zde proběhlo historicky první setkání rodičů novomanželů. Spolu s Pétinými rodiči zde manželé Paulovičovi v hostinci U Anny Šmejdičky zasedli k prvnímu společnému jídlu a vychutnali si skvělé jídlo a krásně strávený společný čas.

Co můžete vidět v Nymburce?

Začněme něčím duchovním. **Kostel sv. Jiljí** byl původně gotickým kostelem sv. Mikuláše. Během třicetileté války byl ale vypálen a zničen, následně barokně přestavěn, odsvěcen a znovu vysvěcen kvůli hrůznému události zavraždění dvou stovek obyvatel ukrývajících se v kostele saskými vojsky. Novým patronem kostela se stal sv. Jiljí, díky němuž se dodnes slaví pouť s posvícením začátkem září, kdy má patron kostela svátek. Zdejší obyvatelé tedy nemusí mrznout na sv. Mikuláše se svařákem v ruce, čímž ale nechceme zlehčovat utrpení obětí ze 17. století!

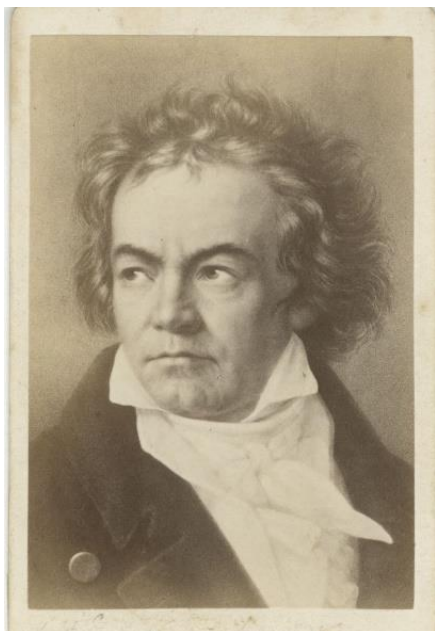
Nymburské hradby jsou jednou z nejnápadnějších a nejkrásnějších dominant města. Nenechte se ale mýlit jejich vzhledem. I když vypadají jako kouzelné opevnění středověkého městečka, z původních cihel zůstaly jen zbytky. Nynější podobu jim vtiskli romantičtí architekti počátkem dvacátého století. I gotický vzhled kostela je výsledkem práce architektů během první světové války. I vědomí, že nekoukáme na originál, nás však může přenést do dávných dob a oddat se snění. Travnatá plocha kolem vybízí k rozvalení se na deku a vybalení pikniku!

Jak jinak zakončit návštěvu Nymburka než nad sklenicí postřižinského piva? Tento zlatý mok produkuje **Pivovar Nymburk**, který je neodmyslitelně spjat s dílem legendárního spisovatele Bohumila Hrabala, který v nymburském pivovaru prožil mládí, o kterém vypráví v románu *Postřižiny*. Právě podle této knihy dostala název i obchodní značka zdejšího piva. Při jeho popíjení můžete osvěžit nejen hrdlo ale i paměť. Názvy piv Pepinova desítka a Francinův ležák vám totiž připomenou hlavní postavy z díla a při ochutnávce polotmavého speciálu "Něžný barbar" si možná vzpomenete na to, že Hrabal napsal i něco jiného než humorný román z prostředí zdejšího pivovaru. Ovšem opět se nenechte zmást - film *Postřižiny* byl natočen v pivovaru Dalešice namísto Nymburku, takže jestli máte pocit, že díky filmu to tu znáte, jste na omylu! Takže výmluvu k nenavštívení již nemáte :)

Hudební okénko

Jak již bylo několikrát zmíněno, hudba měla a má zásadní vliv v životě novomanželů. Pojďme se blíže podívat na hudební program svatebního obřadu!

I. Svatební pochod: Ludwig van Beethoven: 7. symfonie, II. věta – Allegretto

Prvních pár minut z druhé věty Beethovenovy 7. symfonie si Pétá vybrala jako svatební pochod ještě dávno předtím než věděla, že se bude vůbec kdy vdávat. Tato melodie ji uchvátila totiž ve filmu Králova řeč, kdy herec Collin Firth kráčí po červeném koberci coby král Jiří VI. a blíží se do rozhlasového studia, aby přednesl povzbudivou řeč ke svému lidu v těžkých dobách II. světové války.

Majestátnost a důstojnost filmové scény je hudbou tak umocněna, že naskakuje husí kůže. A která jiná životní chvíle než příchod k oltáři se může svou vznešeností a důležitostí rovnat v životě obyčejného smrtelníka chvíli, kdy král se svou řečí předstupuje před svůj lid?

II. svaté přijímání: Wolfgang Amadeus Mozart: Ave verum corpus

Toto dílko patří vedle Requiem k Pétiným nejoblíbenějším skladbám od W. A. Mozarta. Velmi se liší od Mozartových předchozích duchovních děl svou hloubkou a přímočarostí hudebního projevu. Stručné a přesné fráze dávají dílu mimořádnou sílu. V díle, které Wolfovi napsal půl roku před svou smrtí, se projevuje zralá osobnost. Název díla znamená Buď pozdraveno skutečné tělo Kristovo a je to píseň vyjadřující víru katolíků ve skutečnou přítomnost Krista v eucharistii (malá oplatka podávaná věřícím při bohoslužbě).

III. závěr bohoslužby: Gustav Mahler: 3. symfonie, VI. věta - „Co mi vypráví láska.“

Mahlerova Třetí symfonie je nejen nejdelší symfonií, kterou skladatel napsal, ale navíc i nejrozsáhlejší symfonií, která byla kdy zkomponována. Její provedení v koncertních sálech někdy dosahuje úctyhodných 105 minut! Na to během obřadu pochopitelně není čas, aby zanělo dílo vcelku. Péťa vybrala posledních pár minut z poslední symfonické věty, která nese podtitul „Co mi vypráví láska.“ Celé dílo má totiž ambici pojmout hudebně celé stvoření světa, jak je patrné z jeho celkové struktury:

I. věta: Bůh Pan se probouzí. Léto nastupuje.

II. věta: Co mi vyprávějí květiny na louce.

III. věta: Co mi vyprávějí zvířata v lese.

IV. věta: Co mi vypráví člověk.

V. Co mi vyprávějí andělé.

VI. Co mi vypráví láska.

Jak vidíme, výše popsaný plán díla patří k jednomu z nejdůležitějších, jaký si kdy nějaký skladatel stanovil. Tato velkolepá epopěj zdolává jednotlivé stupně stvoření od fauny a flóry, postupuje k člověku a nakonec se pozvedá k všeobjímající lásce, pojaté jako nejvyšší sílu a smysl, ke které vše směřuje. Poslední věta navíc patří k tomu neoptimističtějšímu, co Mahler – často považovaný za skladatele posedlého bolesti a smrti – napsal. Přináší odpovědi na všechny otázky, zažehává všechny úzkosti. Tento chvalozpěv na Stvořitele, představeného jako všemocná láska, překonává poslední etapu na cestě k Věčnému světlu

TROCHU HUMORU

„Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já.“ "A cos jí řekl?" "Tak si to teda kup!"

Mladý abstraktní malíř se oženil se slečnou z lepší rodiny. Po čase se jejich přátelé ptají, jak se jim daří. "Velmi dobře", libuje si malíř. „Já maluji, žena vaří. Potom ona hádá, co jsem namaloval, a já hádám, co ona uvařila.“

Manželé jsou na dovolené v pětihvězdičkovém hotelu, když najednou jejich idylu překazí myš pobíhající po pokoji. Žena nabádá manžela, ať zavolá na recepci, protože jeho angličtina je lepší než její. Muž volá na recepci: „Do you know Tom and Jerry?“ Recepční: „Yes, I know Tom and Jerry!“ Muž: „Jerry is here!“

JAKÉ BUDE POČASÍ?

Jelikož předpovědi všech meteorologů selhaly, vyrobili jsme si vlastní meteorologickou pomůcku. Jedná se o provázek zavěšený u vstupu do restaurace.

JAK POČASÍ PŘEDPOVÍDAT?

- Je-li provázek suchý, je krásné počasí.
- Je-li provázek mokrý, prší.
- Je-li provázek vychýlený, fouká vítr.
- Je-li provázek tvrdý, mrzne.
- Visí-li provázek bez hnutí, je bezvětří.
- Je-li provázek vodorovně, je vichřice.
- Není-li provázek vidět, je mlha.
- Kýve-li se provázek i Vy, je zemětřesení.
- Vidíte-li více provázků, přestaňte pít.
- Mluví-li s Vámi provázek, přestaňte to hultit.
- Nevisí-li tu žádný provázek, jste v Čechách.

Doufáme, že se počasí vyvede na jedničku!

Trocha poezie na závěr

Trojice ve dvojici

*Někdy s tebou není rozprava
lehká*

*Jak dlouho jsem přemýšlela, co
mohou být fúzy či kefka!*

*Ještě že komunikace nestojí na
bázi slov*

*Působí nakonec bezvýznamně a
ruší jak dunící kov*

*Nejlépe rozumíme skrze Slovo
zjevené v Něm*

*Rozumíš mi díky Jeho
přítomnosti*

Aj keď onemiam

*Je mezi námi, v modlitbě stále nás
pojí*

*Od Něj požehnání máme hned
trojí*

Požehnání Boží Trojice

Uprostřed československé dvojice

Autor: Pěta

PODĚKOVÁNÍ

Závěrem bychom chtěli poděkovat rodičům za jejich celoživotní podporu, lásku a trpělivost, kterou s námi měli. Děkujeme jim za rodinné zázemí, oporu ve chvílích nejtěžších, i za domov, kam se neustále rádi vracíme. Poděkování patří též našim sourozencům, kteří v tom všem byli a jsou s námi. A samozřejmě vyjadřujeme velký dík i našim prarodičům, kteří byli často po ruce, trávili s námi volné chvíle nejen během prázdnin a rozmazlovali nás. ☺

Svědkům děkujeme, že nám vše úspěšně odsvědčili a stáli při nás, kamarádům za pomoc při přípravě svatby a také za zábavu, o kterou se nám postarali. Naším duchovním otcům děkujeme za modlitby, duchovní a psychickou podporu a poctivě vedenou přípravu. A velký dík všem, kteří tu dnes nemohou být, ale myslí na nás a nosí nás v srdci. Nemůžeme opomenout poděkovat ani za svatební přání a dary, které jste nám přinesli.

Na závěr už jen dodáváme: Bohu díky! Neboť věříme, že On je Pánem našich životních příběhů, který spojil dnes ty naše dva příběhy v jeden.

Doufáme, že jste si náš velký den užili minimálně stejně dobře jako my!

Děkujeme!

S LÁSKOU, PAN & PANÍ PAULOVÍČ

